

C door het jaar 19
7 augustus 2022

M. Assumpta

Eerste lezing (Wijsh., 18, 6-9)
Uit het boek Wijsheid

God, aan onze voorouders die uit Egypte werden gered
had Jij de nacht aangewezen waarop het zou gebeuren.
Zo konden zij in vreugde ervaren dat zij op jou mochten vertrouwen.
Zij hoopten op een nieuwe toekomst voor de rechtvaardigen,
en op een straf voor de onderdrukkers.
En dat heb je ook gedaan.
Door onze onderdrukkers te straffen
heb je ons tot eer gebracht,
en ons laten kennen als door jou geroepen.
Die nacht heeft jouw volk in het geheim offers gebracht,
erop vertrouwend dat jij het zo voorzien had
dat iedereen gelijk zou delen
van dezelfde gevaren, maar ook van dezelfde weldaden.
In die geest hebben ze die nacht de lofzangen van hun vaders gezongen.

Tweede lezing (Heb., 11, 1-2, 8-19)
Uit de brief aan de Hebreëën

Broeders en zusters,
Omdat wij geloven hebben we vaste grond onder de voeten.
Wij mogen ervan uitgaan dat wat we hopen, ook werkelijkheid zal worden,
ook al kunnen we daar nog niets van zien.
Onze voorouders geloofden, en dat vertellen we met waardering verder.
Het is omdat hij sterk was in zijn geloof,
dat Abraham het aangedurfd heeft in te gaan op Gods roepstem
en op weg te gaan naar een land dat hij niet kende,
maar dat God aan hem en zijn nakomelingen zou geven.
Hij kwam er aan als een vreemdeling, en leefde er in tenten.
Ook zijn zoon Isaak en zijn kleinzoon Jacob hadden er geen vaste verblijfplaats.
Maar ze geloofden dat ze ooit bij God een thuis zouden vinden.
Dat Sara op hoge leeftijd nog moeder kon worden,
was ook mogelijk omdat ze vast geloofde dat Degene,
die hen een talrijk nageslacht had toegezegd,
zijn woord gestand zou doen.
En inderdaad, uit één man en zijn vrouw,
reeds oud van jaren,
is een volk ontstaan, talrijk als de sterren aan de hemel,
en ontelbaar als de zandkorrels aan het strand van de zee.
Generatie na generatie is ondertussen gestorven.
Ze hebben hier op aarde de beloften niet zien waar worden,
maar hun geloof bleef overeind.
Ze zegden dat ze hier op aarde eigenlijk maar voorbijgangers waren, vreemdelingen.
En daarmee maakten ze duidelijk dat ze op weg waren naar een nieuw vaderland.
Ze hadden geen heimwee naar het land dat ze moesten verlaten,
omdat ze uitkeken naar een beter vaderland, het hemelse.

Daarom mag God de God van Abraham, Isaac en Jacob genoemd worden, omdat hij het hemelse Jeruzalem voor hen heeft voorbehouden. Het geloof van Abraham was zo sterk, dat hij zelfs bereid was – als God het van hem vroeg – zijn enige zoon te offeren, hij die nochtans de belofte van het nageslacht moest waarmaken. Abraham ging er immers van uit dat God de macht heeft om doden weer tot leven te wekken. En Abrahams geloof werd bevestigd, toen hij zijn zoon terug heeft gekregen. Dit mogen we beschouwen als een voorafbeelding van wat later met Christus zou gebeuren.

Evangelie (Lc., 12, 32-48)

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Lucas

Jezus zei tot zijn leerlingen:

‘ Jullie zijn maar een kleine kudde.
Maar jullie hoeven niet bang te zijn.
Jullie Vader zal jullie een thuis bezorgen bij hem.’
Verkoop al wat je hebt, deel het uit aan de armen.
In plaats van beurzen met geld,
zal je dan een rijke schat bezitten in de hemel.
Geen dief kan die schat dan van je afnemen,
en geen mot kan eraan knagen.
En je hart zal zijn waar die schat is.

Je moet zorgen dat je altijd klaar staat,
je gordel om je middel, en je lamp brandend.
Net zoals knechten,
die hun meester opwachten tot hij van een bruiloftsfeest thuis komt,
zodat ze onmiddellijk kunnen opendoen,
wanneer hij op de deur klopt, ook al is het na middernacht.
De meester zal die knechten dankbaar zijn,
en zeggen: ‘ komen jullie ook maar aan tafel’,
en hij zal hen zelf eten brengen.

Het is ook zoals bij het beveiligen van je huis.
Dat moet je ook altijd doen.
Want je weet nooit wanneer een dief zal komen.
Als je dat vooraf zou weten, dan zou je toch zorgen dat hij niet binnengeraakt.

Welnu, zo moeten jullie altijd klaar staan tegen het moment waarop de Mensenzoon komt.

Jullie zullen het ook niet vooraf weten.

Homilie

B en Z,

Deze week stond op de voorpagina van de Standaard in grote letters: ‘De megagevangenis van Haren, waarvan de bouw dertien jaar aansleepte, opent dit najaar de deuren. De Brusselse mastodont strookt nu al niet meer met de modernste opvattingen over detentie.’ Dit is een citaat uit een rapport van de Centrale Toezichtsraad voor het Gevangeniswezen. Deze raad klaagt aan dat het hele concept niet strookt met de moderne opvattingen, ze

spreekt zelfs van 'overblijfselen van een Middeleeuws verleden'.

De moderne visie op gevangenen pleit immers voor kleinschalige detentiehuizen waar de nadruk niet ligt op repressie, op het straffen en doen afzien van de gedetineerden, maar op re-integratie, het werken aan hun toekomst, hen voorbereiden om als betere mensen terug in de maatschappij te komen.

Daarom wordt er gepleit voor veel kleinere gevangenen, waar gedetineerden geen nummer zijn, waar ze zich vrijer kunnen bewegen, en kunnen kiezen voor activiteiten, die later van pas kunnen komen, waar iedere gevangene uitgenodigd wordt om aan zichzelf te werken.

Dit is een heel fundamentele verandering. Het doet het kompas van Justitie 180° draaien. Tot nog toe werd er achterom gekeken: 'je hebt misdaden gepleegd, we zullen je ervoor doen boeten. En als je je straf hebt uitgezeten laten we je weer los.'

De nieuwe visie vertrekt ervan dat vrijheidsberoving een zware straf is op zich, dat men daar niet méér boetes moet aan toevoegen. Maar dat er gedurende die tijd niet achterom, maar vooruit moet gekeken worden: 'hoe kunnen we maken dat die mens niet al zijn geloof in zijn eigen kunnen verliest, niet verbitterd wordt of haatdragend? Dat hij/zij later weer zijn/haar rol in de samenleving kan opnemen?'

Er dient vooruit te worden gekeken, niet achterom.

Op zijn terugreis vanuit Canada heeft Paus Franciscus zoals gewoonlijk op het vliegtuig een persconferentie gehouden.

Dit is altijd een boeiend gebeuren omdat de journalisten alle mogelijke vragen mogen stellen, en de Paus er altijd heel openhartig op antwoordt.

Deze keer kreeg hij onder andere als vraag hoe hij omgaat met de conservatieve strekkingen in de kerk, meer bepaald de traditionalisten, die vinden dat de kerk terug moet naar de standpunten en de liturgie van voor het concilie.

De Paus was zeer duidelijk in zijn antwoord. 'Een kerk, die niet evolueert,' zegde hij 'gaat achteruit. De traditionalisten zeggen: het is altijd zo geweest, en het moet altijd zo blijven. En zo doden ze het leven in de kerk. En dat is een zonde.'

De traditie, alles wat binnen de kerk in het verleden aan gebruiken en inzichten gegroeid is, is volgens de Paus geen onveranderbaar eindpunt, integendeel het is als de wortel van een boom, die uit het verleden de levenskracht haalt om nieuwe inzichten te laten groeien en nieuw leven te verwekken.

B en Z,

Deze twee elementen uit de actualiteit van deze week sluiten goed aan bij wat ook de lezingen van deze zondag ons meegeven.

De eerste lezing vertelt van het joodse volk dat zich op de avond van Pasen klaarmaakte om Egypte en de Farao te ontluchten. Ze wisten niet hoe het zou aflopen, ze wisten evenmin waar ze zouden aanbelanden. Maar ze geloofden erin dat ze op stap moesten gaan, en dat God hen wel de weg zou wijzen.

De tweede lezing heeft het over Abraham, die wegtrok uit zijn geboorteland, naar het onbekende.

Abraham durfde het aan omdat hij geloofde dat God hem nabij zou zijn, en hem en zijn nageslacht zou zegenen, waar zij ook zouden aankomen.

En in het evangelie hoorden we Jezus zeggen: 'Zorg dat jullie klaar staan tegen het moment waarop de Mensenzoon komt. Jullie weten niet vooraf wanneer dat is.'

Ook dit is zich beschikbaar stellen voor wat op je weg komt, en erop vertrouwen dat er iemand is die je wegen leidt.

De boodschap, die we uit deze drie lezingen kunnen halen, is: als we beweren in God te geloven, dan blijven we niet vastzitten aan verouderde inzichten en vastgeroeste gewoontes en gebruiken, maar we richten ons op de toekomst.

We weten ons door God geroepen om op stap te gaan, steeds verder vooruit en mee zijn scheppingsdroom waar te maken.

We werken aan een wereld en een mensheid, die steeds verder evolueert, en zoekt naar steeds groter geluk voor steeds meer mensen.

In de huidige tijd is er – in kerk en maatschappij – ontzettend veel aan het veranderen. Oude structuren, waarden, inzichten, gebruiken verliezen meer en meer hun relevantie. Sommigen beweren: we moeten terug naar dat verleden.

Maar ze beseffen niet dat dat niet de kern van onze menselijke opdracht uitmaakt.

De kern van onze opdracht is: meebouwen aan een steeds betere wereld, en bereid zijn daarvoor oude wegen te verlaten en nieuwe wegen in te slaan.

Echt 'gelovige christen zijn' kan dan ook niet anders betekenen dan niet bij de pakken te gaan zitten, de toekomst hoopvol tegemoet te zien, te durven loslaten wat zijn tijd heeft gehad, en te zoeken naar frisse, nieuwe vormen van kerk-zijn.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.